

[Lange.]

alene Rigsdagens Medlemmer, men ogsaa hele Befolkningen kunde forstaa de Bestemmelser, som man vil lovfæste. Rent umiddelbart vil Skatteyderne næppe være indstillede paa, at det er rimeligt, de skal bære Udgifter, som andre Kommuner paalægger dem. Selv om vi altsaa fra vor Side godt kan forstaa Nødvendigheden af, at der kommer til at foregaa en vis Udligning, maa vi dog lægge megen Vægt paa, at de Skatteydere, som skal bære disse Udgifter, kan forstaa, eller i hvert Fald at vi maa kunne forklare dem, at det er et retfærdigt og rimeligt Grundlag, disse Udgifter bliver lagt paa. Men næppe mange af Rigsdagens Medlemmer tør føle sig sikre paa, at der ved Gennemførelsen af dette Lovforslag bliver lagt et retfærdigt og rimeligt Grundlag; jeg tror ikke, ret mange helt tør tage Ansvar for Lovforslagets Bestemmelser.

Jeg ved ikke, om det er Meningen, at Lovforslaget skal gennemføres hurtigt og uændret, eller om Regeringspartierne vil give dette Ting tilstrækkelig Tid til at gennemarbejde Lovforslaget og gaa ind i en Forhandling, der kan føre til et Resultat, som ogsaa vi kan slutte os til; skulde dette være Tilfældet, kan jeg tilsige mit Partis Medvirkning til en indgaaende Behandling af Lovforslaget.

Veistrup: Spørgsmaalet om det økonomiske Forhold mellem Hovedstadskommunerne er jo af gammel Dato; jeg tror, jeg kan sige, at i alle de Aar, jeg har været Medlem af Tinget, har man den ene Gang efter den anden, ikke i Lovforslagsform, men Mand og Mand imellem, drøftet Hovedstadskommunernes indbyrdes Forhold i Almindelighed paa Grundlag af Krav, som var fremsat fra Københavns Side. Oprindeligt lød Kravene paa Indlemmelse af Frederiksberg i Københavns Kommune, i og for sig et meget naturligt Krav set fra Københavns Synspunkt, da Frederiksberg faktisk ligger som en Enklave i København. Naar dertil kommer, at samme Frederiksberg har ageret Skattely for en Del af de mest velhavende Borgere i København, er det naturligt, at Kravet om en eller anden Ordning rejstes meget stærkt. Det samme Forhold har vi set saa mange andre Steder i Landet, mest ved Byerne, men ogsaa enkelte Steder paa Landet, hvor der er fremvokset Virksomheder, som betinger en stor Stab af Lønarbejdere og derfor medfører store sociale Udgifter, særlig i Arbejdsløshedsperioder, nemlig at en Del mere velhavende Medborgere flytter uden for Kommunegrænsen

for at slippe for økonomiske Forpligtelser, som de i Kraft af deres Virksomhed havde moralsk Forpligtelse til at deltage i. Det er dette Forhold, som har rejst Kravet om Indlemmelse af Frederiksberg, et Krav, som Frederiksberg meget stærkt har modsat sig, og som derfor er resulteret i et Krav om en Udligning. Oprindeligt var det kun disse to Kommuner, der var Tale om, men derefter har Frederiksberg stærkt krævet, at den tredie Hovedstadskommune, Gentofte, skulde drages med ind under Udligningen, vel sagtens ud fra den Betragtning, at Gentofte ellers vilde komme til at agere Skattely for Frederiksberg — den er maaske allerede ved at blive det.

Jeg skal lige saa lidt som ærede foregaaende Talere fordybe mig stærkt i Lovforslaget. Det hviler jo paa en Kommissionsbetænkning, og man har derfor Lov til at gaa ud fra, at det er ret nøje undersøgt og gennemtænkt. Jeg har under Hensyn hertil lidt svært ved at forstaa det stærke Krav, som er fremsat af Oppositionspartierne om en gennemgribende Undersøgelse, saa meget mere som de samtidig har udtalt megen Respekt for den Undersøgelse, der er foretaget af Kommissionen. Jeg skal dog gerne indrømme, at det er uhyre vanskeligt, hvis man ikke netop er Skatteekspert eller Borger i en af disse Kommuner, at fremsætte en fornuftig og saglig Kritik eller en overvældende Ros paa det Grundlag, der her er lagt for Udligningen af Frederiksberg, Gentofte og Københavns Kommuners Økonomi.

Grundlaget for Kravet om Udligning er Forskellen i økonomisk Bæreevne i disse Kommuner, og det er da kun naturligt, at man søger at udfinde denne Bæreevne. Dette omhandles i § 1, hvor man gaar ud fra ikke det paalignede Skattebeløb, men det Nettoudbytte, som har fundet Udtryk i Kommunernes Regnskaber.

Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa Enkeltheder, da de er omtalt af Ministeren og andre Ordførere. Bemærkningerne til Lovforslaget og det statistiske Materiale, der er knyttet til det, samt yderligere det Materiale, der følger Folketingsudvalgets Betænkning, viser, at der her er et Forhold, som ikke lader sig opretholde i det lange Løb. Der er ogsaa den Ejendommelighed, at de Ordførere, som har ønsket en Udskydelse af Afgørelsen, har været enige om, at den nuværende Tilstand ikke kan opretholdes. Selv Ordføreren for de Konservative sagde, at de ikke vilde stille sig uvilligt over for en Udligning, men var klar over, at en saadan Udligning maatte finde Sted paa en eller anden Maade. Udflytningen